

ภาคผนวก ข.

คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาศาลปกครองระยอง

คดีหมายเลขแดงที่ บ.18/2560

○ คำสั่งไม่รับคำฟ้อง
ไว้พิจารณา

(ด. ๑๙)

คดีหมายเลขดำที่ บ. ๒๐/๒๕๖๐
คดีหมายเลขแดงที่ ๒๑๗ /๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองระยอง

วันที่ ๒๐ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

{	ระหว่าง	นายธนธิ์ สายแวว	ผู้ฟ้องคดี
		อธิบดีกรมที่ดิน	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการ
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งนายช่างรังวัด
ชำนาญงาน สำนักงานที่ดินจังหวัดสระแก้ว กรมที่ดิน โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งกรมที่ดิน
ที่ ๑๘๗๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยกล่าวหาว่า
ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่จนเป็นเหตุให้มีการออกเอกสารสิทธิโฉนดที่ดินโดยมิชอบด้วยกฎหมาย
ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ พฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์
ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของ
ทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ
อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑
ประกอบมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง มาตรา ๙๐ วรรคสอง และมาตรา ๙๘
วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมาย
ที่ใช้บังคับขณะกระทำผิด ตามมติ อ.ก.พ. กรมที่ดิน ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่

/๗ กรกฎาคม ...

๗ กรกฎาคม ๒๕๕๙ สืบเนื่องจากมติคณะกรรมการ ป.ป.ท. ซึ่งมีความผิดทางอาญาตาม มาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีเมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ดำเนินการออก เอกสารสิทธิโดยการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดิน ตำบลโพธิ์งาม อำเภอประจันตคาม จังหวัดปราจีนบุรี จำนวน ๑๔ แปลง อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่และพื้นที่หวงห้าม ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๒ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๙ และได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ตามมาตรา ๑๑๔ และมาตรา ๑๑๘ แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามหนังสือลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๙ และ ก.พ.ค. ได้รับอุทธรณ์ดังกล่าวไว้แล้วในวันเดียวกัน โดยมูลเหตุแห่งคดีเกิดจาก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ กรมที่ดินมีโครงการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินทั่วประเทศตามนโยบาย แปลงสิทธิเป็นทุนของรัฐบาล ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับ มอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีตามคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๓๔๙๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ให้ปฏิบัติหน้าที่ตามโครงการดังกล่าว เป็นเจ้าหน้าที่เดินสำรวจรังวัดทำแผนที่ ภายใต้การบังคับบัญชาของผู้อำนวยการศูนย์การเดินสำรวจรังวัดออกโฉนดที่ดิน ต่อมา คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้รับเรื่องร้องเรียนจากกรมป่าไม้ กรณีการออกโฉนดที่ดิน ในเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ตำบลโพธิ์งาม อำเภอประจันตคาม จังหวัดปราจีนบุรี คณะอนุกรรมการได้สวนข้อเท็จจริงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๘ ซึ่งมีความผิดทางอาญาผู้ฟ้องคดี กับพวก โดยกล่าวหาว่าร่วมกันออก เอกสารสิทธิโฉนดที่ดิน จำนวน ๑๔ แปลง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในเขตพื้นที่อุทยาน แห่งชาติเขาใหญ่ และพื้นที่หวงห้ามตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นไปตามขั้นตอนและวิธีการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดิน ทุกประการแล้ว สำหรับที่ดินทั้ง ๑๔ แปลง ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๓๔๐๘๙ - ๓๔๐๙๘ และ เลขที่ ๓๔๑๐๐ - ๓๔๑๐๓ ว่างพื้นที่ของที่ดินทั้ง ๑๔ แปลงดังกล่าว ได้มีการดำเนินการ ลงที่หมายถ่ายถอดแนวเขตป่าไม้ลงในระวางและแผ่นทาบระวางไว้โดยนายวรวุฒิ รุ่งสะอาด นายช่างรังวัด ๖ เจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้ อันเป็นไปตามบันทึกข้อตกลงระหว่างกรมที่ดินและ กรมป่าไม้ ว่าด้วยการตรวจพิสูจน์เพื่อออกโฉนดที่ดิน หรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ซึ่งเกี่ยวกับเขตป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๔ ข้อ ๓ เมื่อเจ้าหน้าที่โยงยึดหลักเขตได้นำรูปแผนที่

/ของที่ดิน...

ของที่ดินทั้ง ๑๔ แปลง ลงตำแหน่งบนระวางแผนที่ที่เจ้าหน้าที่ป่าไม้รับรองเขตป่าไม้ไว้แล้ว ไม่พบว่ามีการรุกกล้าเข้าไปในแนวเขตป่าไม้ จึงได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป อันเป็นการปฏิบัติตามระเบียบแล้ว ในส่วนที่อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีทราบที่อยู่แล้วที่ดินทั้ง ๑๔ แปลง อยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่และพื้นที่หวงห้ามตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๒ นั้น เห็นว่า ตามระเบียบปฏิบัติของกรมที่ดินในการตรวจสอบพื้นที่เพื่อดำเนินการตามแผนงานในเบื้องต้น จะตรวจสอบจากระวางแผนที่โดยประมาณ ซึ่งไม่อาจชี้ชัดได้อย่างแน่นอนว่าที่ดินแปลงใดอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ต่อเมื่อได้มีการรังวัดโยงยึดหลักเขตที่ดินและนำรูปแผนที่แปลงที่ดินลงในตำแหน่งระวางแผนที่แล้ว จึงจะสามารถทราบได้ว่าที่ดินแปลงใดอยู่ในหรือนอกเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ หรือไม่อย่างไร ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่สำรวจรังวัดทำแผนที่ได้ตรวจดูการลงที่หมายในระวางแผนที่ที่รับรองโดยเจ้าหน้าที่ป่าไม้ จึงต้องถือข้อเท็จจริงตามระวางแผนที่ซึ่งถือเป็นเอกสารหลักฐานที่ใช้อ้างอิง และที่ดินทั้ง ๑๔ แปลง ไม่พบว่าอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ หรือพื้นที่หวงห้ามตามประกาศดังกล่าว อีกทั้ง แนวเขตของที่ดินทั้ง ๑๔ แปลง ไม่ติดกับแนวเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ หรือพื้นที่หวงห้ามตามประกาศดังกล่าวอีกด้วย ตามที่หัวหน้าอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ให้การต่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. ว่า ที่ดินทั้ง ๑๔ แปลง อยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และพื้นที่หวงห้ามตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๒ ขัดแย้งกับแนวเขตที่เจ้าหน้าที่ป่าไม้ถ่ายทอดลงในระวางแผนที่ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ประกอบกับ ระวางแผนที่ที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. นำมาใช้เพื่อตรวจสอบได้แสดงแนวเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ถึง ๒ เส้น และแนวเขตที่สงวนหวงห้ามอีก ๑ เส้น แต่ละเส้นมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน เชื่อได้ว่า ในพื้นที่จริง จะมีความแตกต่างกันถึงประมาณ ๒,๐๐๐ เมตร แสดงให้เห็นว่า แนวเขตดังกล่าว มีความคลุมเครือ ไม่ชัดเจน ส่วนในระวางแผนที่ที่ใช้ปฏิบัติงาน อัตราส่วน ๑ : ๔๐๐๐ ปรากฏแนวเขตอุทยานแห่งชาติ ๒ เส้น ได้ระบุงเล็กลงไป ๑ เส้น ซึ่งปรากฏว่าที่ดินทั้ง ๒๒ แปลง (ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา ๑๔ แปลง) ตั้งอยู่นอกแนวเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และไม่ติดกับแนวเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ดังนั้น ในการเดินสำรวจและการรังวัดจึงไม่จำเป็นต้องมีเจ้าหน้าที่ป่าไม้ประวัชชีแนวเขตและลงชื่อรับรองแนวเขตป่าไม้แต่อย่างใด ซึ่งได้มีผู้ปกครองท้องที่เป็นผู้รับรองแนวเขต ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบโดยถูกต้องแล้ว หากการออกโฉนดที่ดินทั้ง ๒๒ แปลง เข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ก็เกิดจาก

/การที่...

การที่เจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้ลงแนวเขตและรับรองแนวเขตในระวางแผนที่ดังกล่าวไว้ ไม่ถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่นำระวางแผนที่ดังกล่าวมาใช้ในการปฏิบัติงาน รวมทั้ง คณะกรรมการ ป.ป.ท. ละเว้นไม่นำระวางแผนที่ดังกล่าวซึ่งเป็นประเด็นสำคัญมาใช้ในการ ตรวจสอบผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นประโยชน์ต่อเจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้โดยไม่ชี้มูลความผิดด้วย อันเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ที่ดินทั้ง ๒๒ แปลง ไม่ได้อยู่ในท้องที่ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินป่าเขาใหญ่ ในท้องที่ตำบลป่าชะ ตำบลบ้านพร้าว อำเภอบ้านนา ตำบลหนองแสง ตำบลนาหินลาด อำเภอปากพลี ตำบลสาริกา ตำบลหินตั้ง ตำบลพรหมณี อำเภอเมืองนครนายก จังหวัดนครนายก ตำบลประจันตคาม อำเภอประจันตคาม ตำบลสัมพันตา ตำบลทุ่งโพธิ์ อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ตำบลหมูสี อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา และตำบลมวกเหล็ก ตำบลชำผักแพว อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๕ ตามที่กล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีออกเอกสารสิทธิโดยไม่มีหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) และเป็นการครอบครองที่ดินภายหลังวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับ (หลัง พ.ศ. ๒๔๙๗) นั้น เห็นว่า กรณีเป็นการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินตามมาตรา ๕๘ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ประชาชนไม่ต้องไปยื่นคำขอออกโฉนดที่ดิน แต่ต้องไปนำทำการเดินสำรวจ และตามมาตรา ๕๘ ทวิ วรรคสอง (๓) แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน อันเป็นการดำเนินการตามนโยบายเปลี่ยนแปลงสินทรัพย์เป็นทุนของรัฐบาลในขณะนั้น ประกอบกับ ตามคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๓๔๙๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ทั้งนี้ คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้ส่งสำนวนการดำเนินคดีไปยังสำนักงานอัยการจังหวัดปราจีนบุรี แต่มีข้อ ไม่สมบูรณ์หลายประการ ซึ่งสำนักงานอัยการจังหวัดปราจีนบุรียังไม่ได้พิจารณามีความเห็น แสดงให้เห็นว่า การดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ท. บกพร่อง ไม่สมบูรณ์ จึงไม่อาจ ถือรายงานและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เพื่อดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีได้ รวมทั้ง ในการออกโฉนดที่ดินทั้ง ๒๒ แปลงดังกล่าว มีเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอื่น ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่กรมป่าไม้ เป็นผู้ลงที่หมายถ่ายทอดแนวเขตป่าไม้ลงในระวางแผนที่และลงลายมือชื่อรับรองระวางแผนที่ดังกล่าว ผู้ปกครองท้องที่ เจ้าของที่ดินทั้ง ๒๒ แปลง รวมถึง กรมป่าไม้ และหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงมหาดไทย แต่มิได้มีการดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ผู้ใต้บังคับบัญชา อีกทั้ง หากเป็นการออกโฉนดที่ดินทั้ง ๒๒ แปลง โดยไม่ถูกต้อง อธิบดีกรมที่ดินต้องดำเนินการเพิกถอนการออกโฉนดที่ดิน แต่ไม่มี

/การเพิกถอน...

การเพิกถอนการออกโฉนดที่ดินดังกล่าวแต่อย่างใด การออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นการลงโทษที่เกินกว่าเหตุและไม่เป็นธรรม เมื่อเปรียบเทียบกับหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนมติของคณะกรรมการ ป.ป.ท. กรณีใช้มูลความผิดทางวินัยร้ายแรง
ผู้ฟ้องคดี

๒. เพิกถอนคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๘๗๙/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผล
บังคับ

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการภายในสามสิบวัน
นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด โดยคืนสิทธิต่างๆ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่กฎหมายและระเบียบกำหนด

ผู้ฟ้องคดีมีคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งกรมที่ดิน
ที่ ๑๘๗๙/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ไว้เป็นการชั่วคราว จนกว่าศาลจะมี
คำพิพากษาถึงที่สุด อ้างว่า คำสั่งดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
หากให้มีผลบังคับต่อไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงจนไม่อาจที่จะเยียวยาแก้ไข
ได้ในภายหลัง และหากผู้ฟ้องคดีเป็นฝ่ายชนะคดีอาจไม่สามารถกลับเข้ารับราชการได้อีก
เนื่องจากเกษียณอายุราชการแล้ว อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีต้องเสียสิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่ควรได้รับ
และมีภาระต้องดูแลบุตรจำนวน ๕ คน ที่อยู่ระหว่างการศึกษา

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี รวมทั้งกฎหมาย ระเบียบ
ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

กรณีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำฟ้องนี้เป็นคำฟ้องที่ศาลปกครองรับไว้
พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณา
พิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครอง
หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง
หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือ
ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ

/ที่กำหนด...

ที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างชั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๐ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. และมาตรา ๑๑๘ บัญญัติว่า การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๔ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุขัดข้องที่ทำให้การพิจารณาไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ก็ให้ขยายระยะเวลาได้อีกซึ่งไม่เกินสองครั้ง โดยแต่ละครั้งจะต้องไม่เกินหกสิบวัน และให้บันทึกเหตุขัดข้องให้ปรากฏไว้ด้วย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งนายช่างรังวัดชำนาญงาน สำนักงานที่ดินจังหวัดสระแก้ว กรมที่ดิน ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้มีคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๘๗๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ. กรมที่ดิน สืบเนื่องจากมติคณะกรรมการ ป.ป.ท. ชี้มูลความผิดทางอาญา กรณีผู้ฟ้องคดี กับพวก ดำเนินการออกเอกสารสิทธิในที่ดิน โดยการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดิน ตำบลโพธิ์งาม อำเภอประจันตคาม จังหวัดปราจีนบุรี จำนวน ๑๔ แปลง ในเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และพื้นที่หวงห้ามตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๒ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนมติคณะกรรมการ ป.ป.ท. กรณีชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ รวมทั้งคืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบ

/ข้าราชการ...

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๐ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่งมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องโดยมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑๘๗๙/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ในขณะที่ยังไม่มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. คดีนี้จึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๑๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยมีข้อพิจารณาเป็นลำดับ ดังนี้

ในส่วนคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนมติคณะกรรมการ ป.ป.ท. กรณีซึ่งมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า มติคณะกรรมการ ป.ป.ท. ดังกล่าวเป็นการแฉ่งมติระหว่างหน่วยงานของรัฐอันเป็นการปฏิบัติภายในหน่วยงานของรัฐด้วยกัน ซึ่งเป็นเพียงขั้นตอนในการเตรียมการที่กรมที่ดินโดยผู้ถูกฟ้องคดีจะได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี มติคณะกรรมการ ป.ป.ท. ดังกล่าวยังไม่เป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากมติคณะกรรมการ ป.ป.ท. ดังกล่าวตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีในส่วนคำขอให้เพิกถอนมติคณะกรรมการ ป.ป.ท. ดังกล่าวต่อศาล

สำหรับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๘๗๙/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ รวมทั้งคืนสิทธิประโยชน์ต่างๆ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า คำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการดังกล่าวย่อมมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ถือเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ศาลมีอำนาจกำหนดค่าบังคับให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่ง

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และหากศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวแล้ว ถือเสมือนว่าไม่มีคำสั่งดังกล่าวมาก่อนยอมเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้ฟ้องคดีที่จะต้องดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ รวมทั้งคืนสิทธิประโยชน์ต่างๆ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำขอต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีในส่วนคำขอนี้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ซึ่ง ก.พ.ค. ได้รับอุทธรณ์ไว้แล้วในวันเดียวกัน ถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลแล้วตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

กรณีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องภายในระยะเวลาการฟ้องคดีหรือไม่ โดยที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๘ บัญญัติว่า การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๔ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุขัดข้องที่ทำให้การพิจารณาไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ก็ให้ขยายระยะเวลาได้อีกซึ่งไม่เกินสองครั้ง โดยแต่ละครั้งจะต้องไม่เกินหกสิบวัน และให้บันทึกเหตุขัดข้องให้ปรากฏไว้ด้วย ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) และ ก.พ.ค. ได้รับอุทธรณ์ดังกล่าวในวันเดียวกัน คือ วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๙ ซึ่ง ก.พ.ค. จะต้องพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ หากมีเหตุขัดข้องให้ขยายระยะเวลาได้อีกซึ่งไม่เกินสองครั้ง โดยแต่ละครั้งจะต้องไม่เกินหกสิบวันตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น กำหนด

/ระยะเวลา...

ระยะเวลาอย่างช้าที่สุดในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จ คือ ภายในสองร้อยสี่สิบวัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ คือ วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๐ และถือเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าวได้ภายในระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี คือ ภายในวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๐ การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และการฟ้องคดีนี้มีใช้การฟ้องคดีที่จะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม การคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือคดีเกี่ยวกับสถานะของบุคคล รวมทั้ง ไม่ปรากฏเหตุจำเป็นอื่นซึ่งศาลจะใช้ดุลพินิจในการรับคำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้ อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากที่ ก.พ.ค. ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ไม่เป็นการตัดสิทธิผู้ฟ้องคดีที่จะนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาล โดยผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องคดีภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดต่อศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๑๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

เมื่อศาลไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา กรณีจึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๘๗๙/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาของผู้ฟ้องคดี

จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

นางสาวอมรา สัจจาสัย

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองระยอง

นายจिरยุทธ ทรงนวล

ตุลาการศาลปกครองระยอง

นายนิทัศน์ จุยีนยง

ตุลาการศาลปกครองระยอง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

